

høj, graaskægget Skikkelse i en lys Kappe og med en Kæp lagt som et Slagsværd op paa Skuldren, — Fritjof!

I sin glade Overraskelse havde Per nær raabt Navnet højt. Han vilde staa op for at give sig tilkende, men betænkte sig pludselig og blev siddende. Han tog endog en Avis og skjulte sig bag den, mens Fritjof skred forbi ham ind i det tilstødende Værelse.

Det var en vis Skamfuldhed, der fik ham til at gøre sig usynlig. Han var kommen til at tænke paa, at Fritjof rimeligvis vilde spørge ham om, hvordan det gik med hans store Planer, og det vilde genere ham at maatte tilstaa, at han ikke var kommen et Skridt videre med dem. Han mindedes, hvordan han oftere under deres Diskussioner i Berlin havde brugt temmelig dristige Ord om den Opsigt, hans Ideer havde vakt hos Sagkyndige, og om de Forventninger, man knyttede til deres Gennemførelse.

Men der skulde ogsaa nu tages fat med fornyet Kraft. Jakobe havde Ret. Det nyttede ikke at vrage mellem Midlerne og Hjælperne. Sagen skulde frem nu, hvad der saa end skulde ofres!

Han fortrød dog ikke sit Brud med Max Bernhardt. Med den Mand vilde han aldrig have kunnet arbejde. Derimod indrømmede han, at hans Vægning ved at forsone sig med Obersten var en Dumhed, en Barnagtighed. Hvor taabelig